

Усіма управліннями Пенсійного фонду в області стаціонарний прийом та обслуговування громадян здійснюється за принципом «єдиного вікна» з розподілом функціональних повноважень підрозділів з обслуговування громадян (фронт-офісів) та підрозділами обробки документів (бек-офісами) [2].

Якість діяльності органів Пенсійного фонду залежить від цілої низки показників, серед яких не останнє місце займають організаторські здібності керівника, який повинен знаходити індивідуальний підхід до кожного члена колективу, сприяти дисциплінованості, організованості, відповідальності, безконфліктності в спілкуванні та вмінню будувати міжособистісні стосунки і комунікативну діяльність.

Використані джерела

1. Постанова правління Пенсійного фонду України « Положення про організацію прийому та обслуговування осіб, які звернулися до органів Пенсійного фонду України» від 30.07.2015 р. № 13-1.
2. Указ президента України «про Положення про Пенсійний фонд України» від 29.11.2011.
3. Жуковська, А. Ю. Шляхи підвищення якості адміністративних послуг органів виконавчої влади [Електронний ресурс] / А. Ю. Жуковська // Економічний простір. – 2008. – № 19. – С. 82-91.

Некрасова Катерина

Тернопільський національний економічний університет
(науковий керівник: д.е.н., професор, професор кафедри менеджменту,
публічного управління та персоналу Желюк Т. Л.)

ТЕОРЕТИЧНІ АСПЕКТИ ФУНКЦІОНУВАННЯ ОРГАНІВ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ

Місцеве самоврядування є однією з демократичних засад здійснення управління суспільними справами. В його основу покладена ідея сприяння громадським цінностям, а саме незалежності, активній участі населення у вирішенні справ місцевої громади.

Місцеве самоврядування наближує управління до населення, є найбільш прозорою децентралізованою формою управління і являє собою:

- основу конституційного ладу і один з важливих принципів організації та функціонування влади в державі;
- форму народовладдя, що передбачає здійснення народом влади безпосередньо і через органи місцевого самоврядування [ст. 5 Конституції України]. При цьому органи місцевого самоврядування займають окреме місце в політичній системі суспільства і не входять до складу державного механізму,

а це дає підстави розглядати його як окрему форму реалізації народом належної йому влади;

– права територіальної громади самостійно вирішувати питання місцевого значення, враховуючи Конституцію та закони України.

Історія становлення і розвитку системи місцевого самоврядування в Україні – це довготривалий процес соціального та політичного життя людства.

Розвиток місцевого самоврядування в сучасній незалежній Україні пов'язаний з проведенням муніципальної реформи, яка тісно пов'язана з конституційною та адміністративною реформою.

Система самоврядування в Україні включає первинний рівень самоврядування (село, селище, місто) і вторинний (район, область). Головним осередком місцевого самоврядування є села, селища і міста, де живуть люди і природним шляхом утворюють громади.

Відповідно до ст. 140 Конституції України «місцеве самоврядування є правом територіальної громади – жителів села чи добровільного об'єднання у сільську громаду жителів кількох сіл, селища та міста самостійно вирішувати питання місцевого значення в межах Конституції і законів України».

У ч. 1. ст. 2 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» наводиться нормативне визначення цього поняття: «Місцеве самоврядування в Україні – це гарантоване державою право та реальна здатність територіальної громади – жителів села чи добровільного об'єднання у сільську громаду жителів кількох сіл, селища, міста – самостійно або під відповідальність органів та посадових осіб місцевого самоврядування вирішувати питання місцевого значення в межах Конституції і законів України».

Аналіз поняття місцевого самоврядування і його особливостей дає змогу визначити місцеве самоврядування як право місцевої влади та її реальну спроможність самостійно управляти частиною державних справ у рамках закону і в інтересах свого населення і регулювати її.

До загальних принципів місцевого самоврядування належать: народовладдя; законність; гласність; колегіальність; поєднання місцевих і державних інтересів; виборність; правова, організаційна та матеріально-фінансова самостійність у межах повноважень, визначених цим та іншими законами; підзвітність та відповідальність перед територіальними громадами їх органів та посадових осіб; державна підтримка та гарантії місцевого самоврядування; судовий захист прав місцевого самоврядування. Ці принципи відіграють вирішальну роль у всіх сферах місцевого самоврядування.

Сучасна система місцевого самоврядування в Україні включає такі елементи: територіальну громаду, виконавчі органи сільської, селищної, міської ради місцевого самоврядування (відділи, управління та інші виконавчі органи),

сільський, селищний, міський голова, органи самоорганізації населення, інші форми безпосередньої демократії, районні та обласні ради.

Територіальні громади можуть об'єднуватися в об'єднану територіальну громаду, утворювати єдині органи місцевого самоврядування.

Територіальна громада є первинним суб'єктом місцевого самоврядування, основним носієм його функцій та повноважень. Закріплені за територіальними громадами функції і повноваження переважно здійснюють їх органи, а саме: ради відповідного базового рівня, що складаються з депутатів, які обираються населенням відповідних територіальних одиниць строком на чотири роки, працюють сесійно, а також через постійні комісії і депутатів. Вони наділені правом виступати від імені територіальних громад, представляти і захищати їхні інтереси перед державою та іншими суб'єктами суспільних відносин, приймати рішення, які є обов'язковими для виконання на відповідній території.

Найважливішим аспектом розвитку об'єднаної територіальної громади є питання створення її майбутнього із рівним доступом до послуг, високою якістю життя та комфортними і безпечними умовами проживання. Реалізація цього завдання залежить від ефективності формування та реалізації політики місцевого розвитку на рівні громади, який вимагає стратегічного підходу.

Процес стратегічного планування в об'єднаних територіальних громадах регулюється наказом Міністерства регіонального розвитку, будівництва та житлово-комунального господарства України від 30.03.2016 № 75 «Про затвердження Методичних рекомендацій щодо формування і реалізації прогнозних та програмних документів соціально-економічного розвитку об'єднаної територіальної громади».

Реалізується стратегія через щорічні плани та програми розвитку, конкретні проекти, на які виділяються чи залучаються кошти. Поступова, поетапна реалізація таких проектів чи програм наближає громаду до її стратегічних цілей. Саме тому стратегія не залежить від політичних змін чи зміни місцевого керівництва. Процес стратегічного планування – це довготривалий творчий процес із певним алгоритмом дій, який покликаний вирішити питання забезпечення сталості розвитку територіальної громади.

При плануванні сталого розвитку територій необхідно забезпечити поєднання екологічних, економічних та соціальних складових розвитку, оскільки саме за таких умов можливе створення комфортного середовища, підвищення якості життя населення об'єднаних територіальних громад

Таким чином, на сьогодні в Україні створюється єдина, сформована знизу, без втручання державних інституцій, система органів місцевого самоврядування, які здійснюють досить широкі власні, в межах закону, і

делеговані органами державної виконавчої влади повноваження.

Разом з тим слід зазначити, що сьогодні на рівні місцевого самоврядування в Україні існує багато проблем, пов'язаних з відсутністю достатніх ресурсів для здійснення власних та делегованих повноважень, залежністю територіальних громад від держави, слабкістю управлінського апарату.

Таким чином, нагальною потребою є перерозподіл повноважень між різними гілками публічної влади та між органами місцевого самоврядування, перегляд фінансових та інших ресурсів, необхідних для подальшого розвитку місцевого самоврядування й надання ефективних громадських послуг мешканцям міст, сіл та селищ.

Використані джерела

1. Актуальні проблеми становлення та розвитку місцевого самоврядування в Україні: Монографія / за ред. В.В. Кравченка, М.О. Баймуратова, О.В. Батанова. К.: Атіка, 2007. 627 с.
2. Берданова О. В., Вакуленко В. М., Гринчук Н. М., Колтун В. С., Куйбіда В. С., Ткачук А. Ф. Управління розвитком об'єднаних територіальних громад на засадах громадської участі: навч. посіб. / [О. В. Берданова, В. М. Вакуленко, Н. М. Гринчук, В. С. Колтун, В. С. Куйбіда, А. Ф. Ткачук] – К.: – 2017. – 129 с.
3. Загальні засади місцевого самоврядування в Україні. Навч. посіб. За заг. ред. В.М. Вакуленка, М.К. Орлатого. – К.: Вид-во НАДУ, 2010. – 211 с.

Нечипурук Андрій

Тернопільський національний економічний університет
(науковий керівник: д.е.н., професор, професор кафедри менеджменту,
публічного управління та персоналу Желюк Т. Л.)

СИСТЕМА ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я В УКРАЇНІ: НЕДОЛКИ ОРГАНІЗАЦІЇ ТА РИЗИКИ РЕФОРМУВАННЯ

Сучасні системи охорони здоров'я в розвинених країнах пройшли довгий шлях розвитку від моделей охорони здоров'я без державного регулювання до моделей загального охоплення, що базуються на певній, історично притаманній конкретній країні, організаційно-фінансовій системі медичної допомоги.

У процесі еволюції різні початково системи охорони здоров'я набували рис одна одної та запозичували одна у одної найбільш прогресивні елементи організації. Прагнучі повного охоплення населення медичними послугами і збільшення їх доступності для найбідніших верств, більшість систем охорони здоров'я розвинених країн набули гібридного характеру з акцентом на збільшення ролі держави в управлінні ними.

Помітним трендом у розвитку медичної галузі в останнє десятиріччя є соціалізація медичних послуг, тобто забезпечення соціальних гарантій держави